

Historia sekcji rugby w KS „Budowlani” Lublin XI. Od degradacji do Pucharu Polski (1998–2002)

Maciej Powała-Niedźwiecki

W roku 1998, ze względu na zmianę systemu rozgrywek wiosna–jesień na jesień–wiosna, rozegrano tylko jedną rundę w systemie: każdy z każdym, mecz i rewanż. Ostatnia drużyna spadała do II ligi. Niestety, dwa zwycięstwa nie pozwoliły utrzymać się w najwyższej lidze. „Budowlani” mieli gorszy bilans bezpośrednich pojedynków z „Lotnikiem” Pruszcza Gdańskiego i zostali zdegradowani. Chociaż początek walki o utrzymanie był optymistyczny, zaczęło się od wyjazdowego zwycięstwa w Pruszcze Gdańskim, 26 kwietnia, z „Lotnikiem” 11:0 (3:0), co stawiało drużynę w dobrej sytuacji. Skład z tego meczu: Piotr Jurkowski, Marcin Jóźwiak, Andrzej Kozak (Paweł Czerwonka), Dariusz Augustyniak, Marek Przychocki, Marcin Daniel, Piotr Muchowski, Tomasz Mietlicki, Sławomir Wołoszyn, Jakub Jasiński, Mariusz Maziarz, Dariusz Świdorski, Dariusz Gąska, Piotr Choduń, Paweł Pieniak. Punkty: Marcin Daniel 5, Piotr Muchowski 3, Dariusz Augustyniak 3.

W rundzie rewanżowej, 31 maja w Lublinie, lublinianie pokonali „Budowlanych” Łódź 19:18 (12:11). Oto skład z tego meczu: Piotr Jurkowski, Tomasz Mietlicki (Marcin Daniel), Andrzej Kozak, Marek Przychocki, Dariusz Augustyniak, Piotr Muchowski, Paweł Czerwonka, Tomasz Jóźwik, Sławomir Wołoszyn, Mariusz Maziarz, Piotr Misiak, Jakub Jasiński, Dariusz Gąska, Piotr Choduń, Paweł Pieniak (Zbigniew Czarnecki). Punkty: Marek Przychocki 9, Paweł Czerwonka 5, Piotr Choduń 5.

O utrzymaniu w I lidze miał zdecydować mecz między drużynami bezpośrednio zagrożonymi spadkiem, czyli lubelskimi „Budowlanymi” i „Lotnikiem” Pruszcza Gdańskiego. Zwycięzca pozostawał w najwyższej klasie rozgrywkowej. Niestety, w tym rozegranym 21 czerwca meczu, lepsi okazali się goście, wygrywając 33:14 (14:14). „Budowlani” zostali zatem zdegradowani do II ligi.

W sezonie 1998 w naszej drużynie grali (w nawiasie zdobyte punkty): Dariusz Gąska 10, Mariusz Maziarz 10, Tomasz Mietlicki 10 (8), Marek Przychocki 10 (44), Andrzej Kozak 9, Dariusz Augustyniak 8 (18), Zbigniew Czarnecki 8, Piotr Choduń 8 (15), Marcin Daniel 8 (5), Marcin Jóźwiak 8, Piotr Misiak 8 (5), Marcin Chojnacki 7, Paweł Czerwonka 7 (5), Jakub Jasiński 7, Sławomir Wołoszyn 7 (5), Tomasz Jóźwik 6 (5), Szymon Kalisz 6, Piotr Muchowski 6 (8), Paweł Pieniak 6 (5), Marcin Gromek 5, Bartosz Bielecki 4, Dariusz Świdorski 4, Piotr Jurkowski 4, Leszek Popko 3, Piotr Chochowski 2, Wojciech Kręgliński 2, Sebastian Berestek 1, Janusz Borys 1, Dariusz Brodzik 1, Krzysztof Gnaś 1 (5), Robert Kamiński 1, Lucjan Osiak 1, Tom Ravensdale.

W smutnym roku 1998 pojawiło się nieco optymizmu. Oto w ramach wymiany pomiędzy miastami partnerskimi Lublinem i Münster doszło do wyjazdu rugbyistów na turniej do tego niemieckiego miasta. W oficjalnym meczu „Budowlani” rozgromili gospodarzy 85:5, którzy oświadczyli, że więcej lubelskiej drużyny nie zaproszą.

Przed sezonem 1998/1999 Polski Związek Rugby przeprowadził reorganizację rozgrywek. Pierwsza liga została powiększona do ośmiu zespołów, co pozwoliło „Budowlanym” na utrzymanie statusu pierwszoligowca.

Zespół wykorzystał szansę i po odniesieniu trzech zwycięstw (w Lublinie 20 września, z AZS AWF Warszawa 18:10 (15:0), w Sochaczewie 31 października, z „Orkanem” 24:19 oraz 16 maja 1999 r. w Lublinie z „Budowlanymi” Łódź 14:9) utrzymał się w najwyższej klasie rozgrywkowej. Mecz z „Budowlanymi” Łódź, decydujący o utrzymaniu, zakończył się dramatycznie. Po ostatnim gwizdku sędziego trener zespołu Piotr Choduń i ówczesny prezes klubu Krzysztof Okapa z radości rzucili się sobie w ramiona tak niefortunnie, że... wylądowali na ziemi. Skutki były tak bardzo poważne, że prezes przeszedł skomplikowaną operację złamanej nogi.

W sezonie 1998/1999 graliśmy w składzie (w nawiasie zdobyte punkty): Zbigniew Czarnecki 14, Jakub Jasiński 13 (5), Marcin Daniel 13 (53), Marcin Gromek 12 (5), Marcin Jóźwiak 12, Tomasz Jóźwik 12 (30), Mariusz Maziarz 12, Sebastian Berestek 11 (5), Piotr Jurkowski 11 (15), Dariusz Augustyniak 11 (46), Tomasz Mietlicki 11 (5), Paweł Czerwonka 10 (5), Piotr Choduń 10, Marcin Chojnacki 10 (15), Piotr Misiak 9 (5), Bartosz Bielecki 8, Andrzej Kozak 8, Konrad Jarosz 7 (5), Marcin Rudź 7, Paweł Pieniak 7 (10), Paweł Piwnicki 6, Szymon Kalisz 5 (10), Artur Chabior 5, Krzysztof Kuchta 4, Piotr Nojszewski 3, Dariusz Gąska 2, Rafał Jadach 2, Adrian Goszczyński 1, Wojciech Kręgliński 1, Lucjan Osiak 1.

W sezonie 1999/2000 „Budowlani” ponownie stoczyli zacięty bój o utrzymanie wśród najlepszych. Cztery zwycięstwa (pokonanie u siebie, 7 listopada 1999 r., „Ogniwa” Sopot 29:15 /11:12/ oraz sensacyjnie w Lublinie na otwarcie rundy wiosennej, 26 marca 2000 r., późniejszego wicemistrza kraju „Arki” Gdynia 23:22 /20:14/, 16 kwietnia jednopunktowe zwycięstwo 7:6 /7:6/ w Lublinie nad „Budowlanymi” Łódź oraz 4 czerwca, także na stadionie przy ulicy Krasińskiego poznańskiej „Posnani” 27:9 /5:3/), dały bezpieczne szóste miejsce.

Wróćmy jeszcze do meczu z „Arką”, która przyjechała do Lublina w roli zdecydowanego faworyta, ale my również mieliśmy swojego asa w rękawie, którym był grający trener Piotr Choduń. Dwukrotnie oszukał gdyńską obronę i zdobył dwa, jakże cenne przyłożenia! Skład tego meczu: Piotr Jurkowski, Sebastian Berestek, Paweł Piwnicki, Paweł Pieniak, Tomasz Mietlicki, Marcin Daniel, Konrad Jarosz, Tomasz Jóźwik, Mariusz Maziarz, Marcin Gromek, Jakub Jasiński, Piotr Misiak, Marcin Rudź, Piotr Choduń (Krzysztof Wolski), Zbigniew Czarnecki (Daniel Pieniak). Punkty: Piotr Jurkowski 10, Piotr Choduń 10, Marcin Daniel 3.

W sezonie 2000/2001 I ligę rozpoczęło 10 zespołów. Rozgrywki odbywały się systemem jesień-wiosna, spotkaniami każdy z każdym, mecz i rewanż. AZS AWF Warszawa w trakcie pierwszej rundy wycofał się z rozgrywek. Tym razem „Budowlani” nie toczyli heroicznej walki o utrzymanie. Zwycięstwa z drużynami w bezpośredniej bliskości w tabeli, czyli AZS AWF Warszawa 31:11, AZS AWF Gdańsk 20:10, „Posnanią” Poznań 43:6 i 20:12, „Orkanem” Sochaczew 49:28 i „Juwenią” Kraków 38:14 przyniosły bezpieczne szóste miejsce. Po tym sezonie widać już było, że w Lublinie pojawiła się drużyna rugby, która ponownie może przystąpić do rywalizacji z najlepszymi o główne trofea. Powodem do optymizmu była blisko trzydziestopięciuosobowa kadra ze średnią wieku niespełna 23 lata, w której było wielu reprezentantów kraju w kategorii seniorów i kategoriach młodzieżowych.

W sezonie 2000/2001 grali (w nawiasie ilość zdobytych punktów): Konrad Jarosz 17 (28), Zbigniew Czarnecki 17 (4), Marcin Gromek 16 (10), Jakub Jasiński 16 (25), Maciej Powoła-Niedźwiecki jr. 16, Paweł Piwnicki 16 (20), Adam Wołoszyn 15 (13), Tomasz Jóźwik 15 (30), Sebastian Berestek 14, Marcin Daniel 14 (45), Piotr Jurkowski 14 (51), Piotr

Nojszewski 13, Marcin Rudź 13, Piotr Rybak 13, Rafał Jadach 13 (5), Paweł Pieniak 13 (20), Tomasz Mietlicki 12 (10), Piotr Misiak 11 (5), Wojciech Gulski 10, Mariusz Maziarz 10 (5), Piotr Choduń 8 (30), Michał Jakimiński 7, Paweł Kozak 7, Daniel Pieniak 7, Krzysztof Kuchta 5, Krzysztof Wolski 4, Marcin Chojnacki 3, Paweł Gdula 3, Jarosław Nalepa 3, Marcin Jóźwiak 2, Dariusz Brodzik 1, Robert Pieniak 1.

Po sezonie 2000/2001 karierę zakończył bardzo zasłużony zawodnik, któremu poświęcę trochę więcej miejsca. Chodzi o **Zbigniewa Czarneckiego**, popularnego „Kruszynę”. Będę dwukrotnie oddawał głos bohaterowi, cytując jego wspomnienia z mojej książki „45 lat sekcji rugby w KS Budowlani Lublin” (Lublin, 2020). Zbyszek zaczynał przygodę ze sportem od podnoszenia ciężarów, a tak wyjaśnił genezę swego sportowego przydomka: „...Wkrótce odbyłem dość poważną rozmowę z trenerem (ciężarów – dopisek MPN) o mojej zawodniczej przyszłości. Dowiedziałem się z niej, że planuje zrobić ze mnie zawodnika najcięższej z wag czyli superciężkiej, w której trzeba ważyć ponad sto dziesięć kilogramów. Wkrótce masa mojego ciała przekroczyła setkę, co wiązało się też z przejściem do wyższej kategorii wagowej, czyli „ciężkiej dwa”. Już wtedy wyglądałem jak kula – wagi oczywiście nabierałem, rosnąc głównie w szerz i chyba właśnie dlatego koledzy tak z przekory nazwali mnie „Kruszyną”. A jak Zbyszek trafił do rugby: „Pewnego lutowego wieczora, kiedy zaliczyłem trening ciężarowy oraz koszykarski i zbierałem się już do wyjścia z sali, wszedł do niej chłopak niosący pod pachą piłkę do rugby (był to Krzysztof Mikiciuk – dopisek MPN). Zainteresowała mnie oczywiście ta piłka, a chłopak, jak się okazało student, powiedział mi, że zakładana jest na uczelni ekipa rugby, która z okazji dziesięciolecia działalności zagra pokazowy mecz z ligową drużyną, której ów student jest zawodnikiem. Drużynę tę zresztą nie tak dawno oglądałem, kiedy grała baraż¹, spytał też, czy nie spróbowałbym swoich sił w rugby – zależało mu, żeby do tej składającej się głównie ze studentów ekipy dołączyło jak najwięcej miejscowych chłopaków. Czy ja chciałem? – ja bardzo chciałem, stąd zostałem na trzecim tego dnia, a pierwszym moim treningu w rugby”. W ten sposób rugby pozyskało doskonałego filara na wiele lat, a „Budowlani” zawodnika na aż 138 ligowych meczów! Osobiście wspominam Zbyszka jako wspaniałego, sympatycznego kolegę i bardzo ambitnego zawodnika.

Fot. Kurier Lubelski 23/24 czerwca 2001 r.
Na zdjęciu małżeństwo Czarneckich

Pisząc o „Kruszynie” obowiązkowo należy wspomnieć o jego żonie, Marcie. Jest jedyną w Polsce kobietą trenerką II klasy w rugby. Przez wiele lat prowadziła zajęcia z dziećmi w SKS „Terpentyna”, jeździła jako wspaniała opiekunka i trenerka na sportowe rugbywakacje z dziećmi z naszego województwa. Z ich szkółki (Marty i Zbyszka) do rugby trafili na ligowe boiska między innymi Jakub Gładkowski, Arkadiusz Maksim, reprezentant Polski

¹ Baraż o utrzymanie w I lidze „Budowlani” Lublin – „Orkan” Sochaczew rozegrano w Białej Podlaskiej, z której pochodzi Zbigniew Czarnecki, 22 czerwca 1976 r.

Grzegorz Szczepański, Krzysztof Szczepański. Jako pierwszego swojego trenera Michał Musur także podaje Zbigniewa Czarneckiego. Warto dodać, że Marta Czarnecka była także współzałożycielką Lubelskiego Okręgowego Związku Rugby i jego wieloletnią wiceprezeską.

Zbigniew Czarnecki

Ur. w 1959 r. W barwach KS „Budowlanych” Lublin (w latach 1980–1982, 1985–1989, 1997–2001) rozegrał 138 meczów, zdobył 21 punktów. Debiutował w I lidze (obecnie ekstraklaga) 30.03.1980 roku z „Polonią” Poznań (10:22) na wyjeździe. Wszedł na zmianę za Henryka Kostrzewę na pozycję filara. Pierwszym trenerem był Krzysztof Mikiciuk. Zbyszek grał też w AWF Biała Podlaska (1979), „Czarnych” Bytom (1982–1984, Puchar Polski 1982), VIS Siedlce (1990–1991), MOSiR Siedlce (1991–1992), „Pogoń” Siedlce (1993–1996). Instruktor rugby (1988), trener SKS „Terpentyna” (1999–2008), trener wspomagający grup młodzieżowych „Budowlanych” Lublin (1999–2010, złoty medal mistrzostw Polski dzieci i młodzieży (2003), srebrny (2004), brązowy (2005). Odznaczony dwukrotnie Srebrną Odznaką Honorową PZR (1988, 1994).

Po

pożegnalnym meczu z „Juwenią” Kraków 23 czerwca 2001. Obok Zbigniewa Czarneckiego w górę fruwa także drugi kończący wtedy karierę wieloletni zawodnik Piotr Choduń (o nim w oddzielnym odcinku)

Przed sezonem 2001/2002 nastąpiła zmiana trenera. Piotra Chodunia, który świadomie przekazał prowadzenie „gotowej na sukces” drużyny, zastąpił wychowanek klubu, wielokrotny reprezentant Polski, Stanisław Więciorek. Liga liczyła wtedy dziesięć zespołów, a „Budowlani” uplasowali się w środku tabeli, zajmując piąte miejsce. Odniesli 7 zwycięstw, przy 11 porażkach. Pokonali AZS AWFIS Gdańsk 23:13 i 16:10, „Juwenię” Kraków 36:9, 32:14, „Posnanię” Poznań 29:0, „Orkana” Sochaczew 23:17 oraz „Budowlanych” Olsztyn 28:10, drugi mecz olsztynianie oddali walkowerem. Sezon można było uznać za bardzo udany, przede wszystkim z powodu **zdobycia Pucharu Polski**. Był on rozegrany w formule do lat 23. W finale, rozegranym 6 lipca 2002 w Sochaczewie, „Budowlani” pewnie pokonali „Orkana” 24:3 (12:3). **Tego historycznego wydarzenia dokonała drużyna w składzie:** Piotr Nojszewski, Maciej Powąła-Niedźwiecki jr., Daniel Pieniak, Wojciech Gulski, Paweł Niedziółka, Marcin Chojnacki, Marcin Gromek, Jakub Jasiński, Konrad Jarosz, Rafał Jadach, Sebastian Berestek, Michał Jakimiński, Paweł Piwnicki, Paweł Kozak, Piotr Jurkowski, w rezerwie byli: Łukasz Nowak, Jacek Homa i Jakub Paszkiewicz. Punkty zdobyli: Piotr Jurkowski 10, Konrad Jarosz 9, Jakub Jasiński 5. Trenerem był Stanisław Więciorek, i stąd kilka zdań na jego temat.

W górnym szeregu od lewej: Piotr Nojszewski, Daniel Pieniak, Marcin Chojnacki, Maciej Powąła-Niedźwiecki jr., Paweł Niedziółka, Wojciech Gulski, Jakub Jasiński, trener Stanisław Więciorek, Tomasz Jóźwik, Paweł Pieniak, w dolnym od lewej: Tomasz Mietlicki, Sebastian Berestek, Michał Jakimiński, Paweł Piwnicki, Piotr Jurkowski, Rafał Jadach, Jacek Homa

Stanisław Więciorek, to boiskowy „Więcior”, znacząca postać naszego klubu, ale i polskiego rugby, rekordzista kraju pod względem ilości występów w reprezentacji Polski seniorów. 65 meczów z orzełkiem na piersi to ciągle wynik, do którego ciężko jest się zbliżyć innym kadrowiczom. Także pod względem mnogości pełnionych funkcji kapitana reprezentacji ciągle pozostaje na czele tego rankingu z 45 meczami (drugi ma 14 spotkań mniej). Stanisław dwukrotnie reprezentował Europę. Pierwszy raz na tournee po Namibii w 1992 r. w odmianie piętnastoosobowej.

Reprezentacja Europy. Stanisław Więciorek stoi w górnym szeregu, trzeci z lewej

Ten egzotyczny występ był na tyle udany, że za pół roku został powołany (w styczniu 1993 r.) na turniej siódemek w ramach reprezentacji naszego kontynentu do Urugwaju. Trzykrotnie był wybierany rugbistą roku PZR (1991, 1992, 1995). W plebiscycie „Kuriera Lubelskiego” na najlepszego sportowca Lubelszczyzny zajął w 1992 roku trzecie miejsce, jak dotychczas najwyższe, na którym kiedykolwiek uplasowali się rugbiści. Jako pierwszy trener dwukrotnie prowadził reprezentację seniorów w oficjalnych meczach. Pozostałe osiągnięcia w zestawieniu poniżej.

Stanisław Więciorek

Ur. w 1965 r. Pierwszy trener Maciej Powąła-Niedźwiecki. W barwach KS „Budowlani” Lublin (w latach 1981–1986, 1990–1994, 1996, 2001–2002, 2005) rozegrał 129 meczów ligowych, zdobył 386 punktów. Debiutował w Lublinie w I lidze (obecnie ekstraklaga) 7.11.1982 roku z „AZS AWF” Warszawa (0:22). Zagrał całe spotkanie na pozycji skrzydłowego młyna. Zdobył srebrne medale mistrzostw Polski seniorów (1990, 1992), brązowe (1991, 1993, 2003). Grał w AZS AWF Warszawa (1987–1988, zdobył złoty medal mistrzostw Polski seniorów 1988, a srebrny w 1987), S A Vierzonnais (Francja, 1988–1990), „Lechii” Gdańsk (1994–1995, 1997–2001, 2003–2005, 2006–2009 złote medale mistrzostw Polski seniorów 1995, 1998, 2000, 2001, srebrny 1997, brązowe 1999, 2004, 2008, 2009 zdobywca Pucharu Polski 1997, 2004, 2005, 2008), „Pogoni” Poznań (2006, brązowy medal mistrzostw Polski seniorów). W reprezentacji Polski seniorów rozegrał 65 oficjalnych meczów międzypaństwowych (najwięcej w historii kraju), zdobył 103 punkty, występował w trzeciej linii młyna. Trener seniorów „Budowlanych” Lublin (2001–2003, 2016–2021, zdobywca Pucharu Polski U23, 2002), trener reprezentacji Polski seniorów (2017), asystent trenera reprezentacji Polski seniorów (2016–2020). Trzeci w plebiscycie „Kuriera Lubelskiego” na najlepszego sportowca Lubelszczyzny (1992). Odznaczony Honorową Srebrną Odznaką PZR (21.11.1992). Trener seniorów „Pogoni” Siedlce (2010–2014, srebrny medal mistrzostw Polski seniorów 2014). Trener roku PZR (2014).